

ת"פ 26792/12/21 - מדינת ישראל נגד טופ א.א. פאנד ישראל בע"מ, אלכסנדר אבראמוב

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 26792-12-21 מדינת ישראל נ' טופ א.א. פאנד ישראל בע"מ ואח'
בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו
המאשימה
נגד
הנאשמים
1. טופ א.א. פאנד ישראל בע"מ
2. אלכסנדר אבראמוב באמצעות בא כוחו עו"ד שלמה
שדה

החלטה

בפניי בקשה טרומית של הנאשם לביטול כתב האישום נגדו, מהטעמים הבאים:

א. חסינות דיפלומטית;

ב. אכיפה בררנית;

ג. הנאשם לא אחראי להגשת הדוח, מכיוון שמכר את החברה (הנאשמת 1).

נקדים ונציין כרקע לדיון שלהלן, כי הנאשם יחד עם החברה שהייתה אותה עת בבעלותו, עומדים לדין בגין אי הגשת דוח שנתי למס הכנסה בעבור שנת המס 2017.

באשר לטענה בדבר חסינות דיפלומטית -

הנאשם טוען כי עומדת לו חסינות דיפלומטית. לצורך כך הציג תעודה שלעמדת ההגנה מקימה לו חסינות מפני ההליך הפלילי.

מהתעודה שהוצגה בדיון, עולה כי מדובר בתעודה דיפלומטית, לפיה הנאשם הוא יועץ לארגון זכויות אדם של האו"ם ורשאי להסתייע בעזרת המדינה "המארחת" בעבודתו. התעודה אותה הציג ועליה מסתמך הנאשם מפנה לאמנת וינה מיום 18/4/1961 (להלן: "האמנה").

יצוין, כי בבוקר הדיון ניתנה החלטה על גבי הבקשה, לפיה נדחתה הטענה, תוך הפניה לפסיקה. להלן יפורטו הנימוקים.

הנטל להוכיח חסינות דיפלומטית רובץ על הנאשם. הדרך להוכחתה הוא בין היתר בהצגת תעודה מיוחדת של משרד החוץ הניתנת למשפט הקונקרטי (ב"ש (ירושלים) 217/74 מדינת ישראל נ' הארכיבישוף הלריון בן בשיר קפוצ'י, פ"מ תשל"ח (1), 313, 314).

לפי האמנה זכאי דיפלומט במסגרת מילוי תפקידו לחסינות מפני המשפט הפלילי, האזרחי, והמנהלי, במדינה המארחת למעט במקרה של פעילות עסקית שלו (סעיף 31 (3) לאמנה).

עם סיום תפקידו הפורמאלי פוקעת חסינותו (סעיף 39 (2) לאמנה).

זאת ועוד, בחוק הישראלי קיים הסדר המסמך את שר החוץ להעניק חסינויות וזכויות יתר מסוימים לאומות המאוחדות, ובכלל זה להכריז על בני אדם מסוימים בעלי זכויות יתר אלו (ראו: פקודת החסינויות וזכויות היתר של האומות המאוחדות, 1947).

באשר לנטל ההוכחה, הנאשם הסתפק בהצגת כרטיס/תעודה, ללא כל מסמך רשמי של משרד החוץ, הנוגע למשפט הקונקרטי.

בנוסף, וזה העיקר, אין ולא יכול להיות חולק, כי המחדל הלכאורי מושא כתב האישום, בדבר אי הגשת דוח שנתי, אינו שייך כלל לתפקידו הדיפלומטי של הנאשם, וממילא לא אירע במסגרת זו, אלא במסגרת עסקיו הפרטיים של הנאשם. משמעות הדבר היא, כי גם אם הנאשם מחזיק בתעודת דיפלומטית המקנה חסינות, אין היא תקפה להליך שבפני בית המשפט.

אשר לפסיקה שהגיש הסניגור (בר"ע (מחוזי-ים) 3093/07 **אברהים מהלוס נ' UNTSO והיועץ המשפטי לממשלה** (2007)), פסיקה זו אינה רלוונטית לנדוננו. באותו עניין, נדונו הליכי הוצאה לפועל שננקטו בביצוע פסק דין אזרחי. בנוסף, וזה העיקר, דובר שם בחסינותו של האו"ם כגוף משפטי, ולא חסינותו של אדם פרטי, ונקבע שם, כי חסינותו של האו"ם מעוגנת בחקיקה פנימית של מדינת ישראל, מפני "כל פעולה משפטית שהיא", ועל כן, אין הנדון דומה לראיה.

המסקנה היא שאין לנאשם חסינות דיפלומטית מפני העמדה לדין פלילי בגין המעשה/מחדל נשוא כתב האישום.

באשר לטענה בדבר אכיפה ברחית -

הנאשם טוען כי העמדתו לדין בגין אי הגשת דוח שנתי אחד, היא יוצאת דופן וחריגה, ומפלה אותו ביחס לנישומים אחרים שכלל אינם עומדים לדין בגין מחדל כזה.

על פי הפסיקה, הטוען לאכיפה ברחית, עליו נטל הראיה, להראות מקרים נוספים השווים בנתונים לעניינו, על מנת להעביר את נטל הראיה למדינה, ולפגום בחזקת התקינות של המעשה המנהלי שהוביל להגשת כתב האישום כנגד הטוען (ע"פ 8551/11 **סלכני נ' מדינת ישראל** (2012); ד. ברק ארז, **אכיפה ברחית - מן הזכות לסעד**, הסניגור 200, עמ' 14, שם בעמ' 17).

הסניגור הסתמך בעניין האכיפה הבררית, על הבל פיו, לפיו אין מגישים כתב אישום בגין אי הגשת דוח שנתי אחד, בנסיבות הפיסקאליות קא עסקינן. כמו כן, הפנה הסניגור להוראת ביצוע מס הכנסה שצורפה לבקשתו.

לאחר העיון, לא נמצא כי יש בסיס לקבל את הטענה לאכיפה ברחית.

כפי שכבר צוין, לא הונחה תשתית ראייתית ראשונית, הנדרשת להעברת נטל הראיה למאשימה, לפיה אין מגישים כתבי אישום בעוון אי הגשת דוח שנתי אחד בנסיבות פיסקאליות דומות. כפי שנפסק, טענות בעלמא לא די בהן, יש להניח בפני

בית המשפט תשתית מבוססת לצורך ביסוס הטענה.

מעבר לכך, וזה העיקר, כי לפי נתונים שהניחה המאשימה בפני בית המשפט, במקרה זה, חלות נסיבות חריגות לחומרה, אשר מצדיקות לפי נוהלי מס הכנסה, העמדת הנאשמים לדין פלילי גם בעוון אי הגשת דוח שנתי בודד (ראו: הוראת ביצוע 9/2011).

ראשית, מדובר באי הגשת דוח שנתי, כאשר המחזור העסקי הרלבנטי עובר לדיווח עמד על כ - 6.7 מיליון ₪. בנסיבות אלה, הנזק הלכאורי לפגיעה בקופת הציבור, עקב ההימנעות מדיווח אמת, על כל השלכותיו, הוא גבוה.

שנית, מדובר במחדל שעד היום חרף הזדמנויות רבות שניתנו לנאשם, לא הוסר (טרם ההליך, מאז 2017 ועד היום - כחמש שנים; ומאז נפתחו ההליכים בתיק זה ועד לישיבה הראשונה; ומאז הישיבה הראשונה, בית המשפט דחה את הדיונים מס' פעמים, ואף הציע מתווה להסרת המחדלים נוכח הקשיים לחתום על הדוח להם טען הנאשם, על מנת לאפשר לנאשמים להסיר את המחדל, ולסיים את ההליך במסלול מנהלי).

בנסיבות אלה, עומדת המאשימה לכאורה בתנאים החריגים, המצדיקים הגשת כתב אישום, בגין אי הגשת דוח שנתי אחד, ומשלא הוכיח הנאשם, ולו מקרה אחד דומה, בו לא ננקט הליך פלילי כנגד נישום, ולא ניצל את ההזדמנויות שהניח בפניו בית המשפט על מנת לפנות לאפיק מנהלי, אין מנוס אלא לדחות את הטענה.

אשר לטענה כי הנאשם לא אחראי להגשת הדוח, מכיוון שמכר את החברה -

מוסיף הנאשם וטוען טענה שבאופייה איננה טענה טרומית אלא מהותית, אך נוכח טענותיו הנחרצות כי הן מפקיעות את אחריותו על יסוד הנטען בהן וניתן להכריע בהן כבר בראשית ההליך, יידרש בית המשפט לטענה.

הנאשם טוען שאין הוא אחראי להגיש את הדוח השנתי מושא כתב האישום, הואיל ומכר את המניות בחברה (הנאשמת 1) לאדם אחר. לתמיכת דבריו, צירף הסכם מכירת מניות מיום 29/8/18.

עוד הוא טוען, כי משמכר את החברה, אין הוא רשאי לחתום על הדוח השנתי לצורך הסרת המחדל ואף הסכים כי בית המשפט ייתן צו המחייב אותו לחתום או יצהיר על כך שהוא רשאי לחתום על הדוח.

המאשימה מטילה ספק באמיתותו של חוזה מכר המניות של החברה, ומכל מקום עומדת על כך כי הנאשם היה חייב בהגשת דוח לשנת המס 2017, ואין רוכש החברה אחראי על הגשת דוח זה.

יצוין, כי במסגרת המתווה לסילוק המחדל, בעצה אחת עם ההגנה, זימן בית המשפט, את רוכש החברה, נוכח טענת הנאשם כי אינו רשאי לחתום על הדוח השנתי הנדרש להסרת המחדל. אולם, רוכש החברה לא התייבב, על אף שזומן. בדיון נשאל הסניגור מדוע לא עשה להתייבבותו של רוכש החברה לדיון, שהרי הדבר מתיישב עם האינטרס של הנאשם. הסתבר, שלא בוצעה ולו שיחת טלפון אחת עם רוכש החברה, על מנת לוודא התייבבותו לדיון, או לצורך חתימתו על הדוח השנתי החסר, דברים שבנקל היו יכולים להביא לפתרון המחדל. עוד יצוין, כי רואה החשבון אשר המשיך וטיפל ברוכש החברה, הוא אותו רואה חשבון שטיפל ומטפל בנאשם.

אשר לאחריות הנאשם להגשת הדוח השנתי מושא כתב האישום לשנת 2017. הנאשם לא חלק בטיעון המקדמי, על כך

שהוא היה המנהל הפעיל של החברה, עד למכירת מניותיה באוגוסט 2018. טענתו המרכזית היא, כי מכר את החברה באוגוסט 2018 לאדם אחר, ולכן אינו אחראי עוד לאי הגשת הדוח, ואף אם רצה, הוא אינו יכול/מוסמך לחתום על הדוח, מכיון שאיננו עוד בעל החברה.

לפי הדין, הדוח השנתי היה אמור להיות מוגש עד סוף חודש מאי 2017.

בחוזר הביצוע של מס הכנסה הרלבנטי לשנת הגשת הדוח, ניתנה ארכה להגשתו, עד לסוף אוגוסט 2018.

לכאורה, הנאשם היה המנהל הפעיל של החברה בכל מהלך שנת המס 2017 (התקופה אליה מתייחס כתב האישום), וככזה נושא באחריות לאי הגשת הדוח במועד הקבוע בחוק.

רוכש המניות בחברה, שרכש כאמור את המניות רק בסוף אוגוסט 2018.

יתרה מזאת, חוזה מכר המניות בחברה, עליו מסתמך הנאשם בטיעונו, נוקב בסעיף 7 שלו, התחייבות של הקונה, להמשיך להעזר בשרותי רואה החשבון של הנאשם, עד סוף 2018, והחשוב לנדוננו - לשלם את שכר טרחת רואה החשבון, בעבור הגשת הדוח השנתי 2017.

אופי התחייבות זו מחזקת את המסקנה, כי מי שהיה אחראי להגשת הדוח הוא הנאשם.

בנוסף יוער, כי אין זה מתקבל על הדעת שרוכש החברה באוגוסט 2018, יהיה אחראי לדיווחיה השנתיים של החברה, עוד קודם לנטילת הניהול עליה.

בהקשר אחרון זה, קשה גם לקבל את הטענה המיתממת, כאילו רוכש החברה לא משתף פעולה בהגשת הדוח, שעה שהוא חתום על התחייבות חוזית לעשות כן, והיה בקשר עסקי עם הנאשם לרכישת מניות החברה. לא הוצג בדל ראיה על פניה אליו מצד הנאשם, טרם המשפט, וכאמור, על אף הצו שניתן ע"י בית המשפט לפי סעיף 108 לחסד"פ כלפי רוכש החברה, להתייצב עם החוזה, לא הראתה ההגנה, כי נקפה אצבע להגעתו לבית המשפט.

אשר להארכת המועד להגשת הדוח השנתי מושא כתב האישום, העובדה שרשות המיסים נתנה ארכה עד סוף חודש אוגוסט 2018 להגשת הדוח השנתי, אינה פוטרת את הנאשם מהאחריות, לוודא שהדין וחשבון על הכנסות החברה שהייתה עד לאותה עת בבעלותו, יוגש לרשויות המס במועדו, כדי לשלם מס אמת על הכנסות אלה.

אכן, משהוארך המועד, רשאי היה הנאשם להגיש את הדוח השנתי עד לתום המועד שהוארך. ברם, הנאשם לא עשה כן מאז אוגוסט 2018 ועד למועד כתיבת החלטה זו, על אף אין ספור הזדמנויות שהיו לו טרם ההליך, וכאלו שניתנו לו ע"י בית המשפט תוך כדי ההליך. משמע, המחדל הפלילי נמשך עד כה.

בנסיבות אלה, גם טענה זו דינה להידחות.

סוף דבר -

התוצאה היא שאני דוחה את הטענות המקדמיות של הנאשם וקובע את התיק לשמיעת ראיות ליום 19/9/22 בשעה 13:00.

המאשימה תזמן את כל עדי התביעה למועד הנ"ל.

המזכירות תמציא העתק החלטה זו לצדדים.

התייצבות הנאשם חובה, שאם לא כן, יישפט בהעדרו/או יוצא נגדו צו הבאה.

ניתנה היום, כ"ד סיוון תשפ"ב, 23 יוני 2022, בהעדר הצדדים.